

Kitty

‘Weet je wat ik zo graag zou willen?’ zegt Spekkie. ‘Meerijden in een politie-auto. Maar dan wel met de sirene aan!’

Het is drie uur. Ze loopt het schoolplein af, samen met Sproet. Vandaag gaat hij met haar mee naar huis. Hij mag zelfs blijven eten, want zijn ouders zijn er niet.

‘Ja! Dat lijkt me ook gaaf!’ zegt hij.

In gedachten ziet hij hen al met gierende banden door de bocht scheuren. En daarna keihard over de snelweg rijden. Met een snelheid van tweehonderd kilometer, of zo.

Met de sirene aan mag je zelfs door rood!

Hij stoot Spekkie aan. ‘Waarom vraag je niet of Nelson dat voor je regelt? Jouw neef rijdt vaak genoeg in een politie-auto. Misschien mogen we wel een keertje mee. Kunnen we hem meteen helpen bij een belangrijke zaak.’

‘Als dat zou kunnen...’ Spekkie staart dromerig voor zich uit. Ze houdt veel van speuren. Net als haar neef, die agent is.

Omdat ze dan vaak een spekkie eet, noemt iedereen haar Spekkie. Al is haar echte naam Marloes.

‘Maar ik zie Nelson de laatste tijd niet zo vaak,’ gaat ze door. ‘Hij heeft namelijk een vriendin. Ze heet Kitty.’

‘Werkt ze ook bij de politie?’

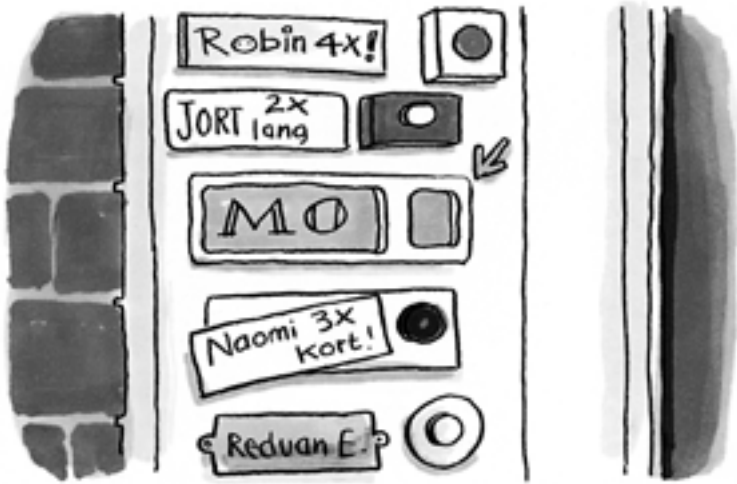
‘Geen idee. Ik heb alleen nog maar een foto van haar gezien.’ Spekkie schopt een steentje weg. ‘Maar ik weet wel dat ze verderop woont, in die straat waar altijd zo veel fietsen staan. Zullen we er eens gaan kijken? Mijn moeder is toch nog niet thuis. Ze komt pas om vier uur.’

Ze slaan een hoek om, steken een straat over en komen in een buurt met grote huizen. Vroeger woonden hier rijke families. Maar nu wonen er wel zes of zeven mensen in elk huis. Dat kun je zien aan de bellen naast de deur. En ook aan de naambordjes.

‘Moet je kijken,’ zegt Spekkie. ‘Deze bel is voor Robin, Jort, Mo en Naomi. En bij die andere bel staan weer andere namen.’

Op dat moment komt er een meisje van een jaar of twintig aan. Ze drukt op een bel.

Even later gaat er boven een raam open. ‘Ja?’

Een jongen met warrig haar steekt zijn hoofd naar buiten.

‘Ik kom voor Naomi,’ zegt het meisje. ‘Is ze thuis?’

‘Geen idee. Voor Naomi moet je drie keer bellen.’

‘O, sorry, hoor.’ Het meisje tuurt weer naar de bel.

Nu ziet Spekkie het ook. Achter de naam van Naomi staat: *3x kort*.

En bij Jort staat juist: *2x lang*. En voor Robin moet je zelfs wel vier keer bellen.

Grappig zeg!

‘Hé Sproet, zullen wij dat ook doen?’ stelt ze voor.

‘Wat bedoel je?’

‘Een teken afspreken,’ zegt Spekkie. ‘Als jij bijvoorbeeld drie keer kort belt, weet ik dat jij voor de deur staat. Drie keer op het raam kloppen kan ook.’

‘Oké. En wat voor teken doe jij?’

‘Ehm... Twee keer lang,’ bedenkt Spekkie. Dan wordt haar aandacht getrokken door iemand aan de overkant. Het is een vrouw met blond haar.

‘Opschieten!’ roept ze lachend. ‘Anders kom je te laat.’

Is dat Kitty, de vriendin van Nelson? Ze lijkt er in ieder geval erg op.

Ja, ze moet het wel zijn. Want even later komt ook Nelson naar buiten. Met zijn politie-jasje losjes over zijn arm.

Je kunt wel zien dat hij en Kitty verliefd zijn. Ze omhelzen elkaar wel twee keer.

‘Dat is ze dus,’ zegt Spekkie.

‘Wie bedoel je?’ vraagt Sproet.

‘De vriendin van Nelson. Zullen we even hallo gaan zeggen?’ En Spekkie denkt: dan kan ik Kitty meteen wat beter leren kennen. Ik ben best benieuwd of ze aardig is.

Sproet knikt. ‘Ja, dit is onze kans. Misschien

gaat Nelson wel naar het bureau. En mogen we mee in zijn auto.'

Op dat moment komt er een bus aan.
Nelson en Kitty hollen naar de halte en stappen in.

Geheime tekens

‘Dit is dus mijn teken,’ zegt Spekkie een half uur later.

Ze staat voor haar huis. En ze doet alsof ze twee keer op de bel drukt. ‘Tring! Tring!’

‘Goed, ik zal het onthouden,’ zegt Sproet.

‘Maar wat verzinnen we voor een noodgeval? Dus als we elkaar heel dringend moeten spreken?’

‘Wat vind je van één keer lang?’ Spekkie doet voor wat ze bedoelt. En per ongeluk drukt ze nu echt op de bel.

Meteen vliegt de voordeur open. Haar moeder kijkt geschrokken rond. ‘Is er ergens brand?’

‘Hoi, mam. Was je er al?’ Spekkie schaamt zich een beetje. ‘Ik dacht dat je er pas om vier uur zou zijn.’

‘Nee, ik kon eerder naar huis. Maar vertel: wat is er aan de hand?’

‘O, niks. We doen een, eh... spelletje.’

‘Spelletje?’ Haar moeder schudt zuchtend haar hoofd. ‘Ik schrok me rot. Verzin liever

iets anders, schat.'

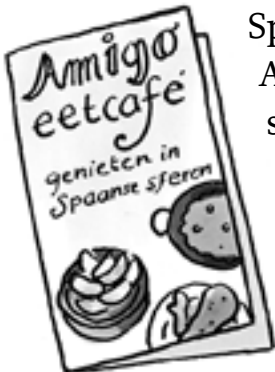
Ze gaan naar binnen. Daar ziet Spekkie de bloemen op de tafel. 'Zo, die zijn mooi!' Haar moeder knikt blij.

'Dat boeket kreeg ik vandaag van mijn baas. Omdat ik alweer tien jaar voor hem werk.'

'Wat is dat dan voor werk?' vraagt Sproet nieuwsgierig. Hij is vaak bij Spekkie thuis en weet waar ze de spekkies bewaren. En dat soort dingen. Maar wat haar moeder doet, weet hij eigenlijk niet. 'Ik werk voor een makelaar,' vertelt Spekkies moeder. 'Mijn baas verkoopt huizen en ik maak alle papieren klaar. En weet je wat fijn is?' Ze pakt een foldertje van tafel. 'Ik krijg meer salaris. En daarom lijkt het me leuk om vanavond uit eten te gaan. Met zijn drietjes dus.'

Spekkie bekijkt het foldertje. 'Eetcafé Amigo,' leest ze voor. 'Genieten in Spaanse sferen. Onze tapas zullen u zeker smaken.' Ze fronst even. 'Huh... Taa-pas? Is dat een soort taart?'

‘Tapas zijn Spaanse hapjes,’ legt haar moeder uit. ‘Lekkere olijven, speciale worst, garnalen, gehaktballetjes... Noem maar op.’ ‘Garnalen zijn meer iets voor Nelson,’ zegt Spekkie. ‘Die is daar dol op. Maar ik lust graag gehaktballetjes. Dus ik wil er wel heen. Jij, Sproet?’

Hij knikt. ‘Lijkt me leuk.’

‘Gezellig, dan doen we dat,’ zegt Spekkies moeder. ‘Ik ken trouwens de eigenaar van dat eetcafé. Hij heeft pas een huis bij ons kantoor gekocht. Het lijkt me leuk om hem weer eens te zien.’

‘Hoe laat gaan we?’ vraagt Spekkie.

‘Rond half zes,’ beslist haar moeder. ‘Op donderdag is het vaak druk. Maar als we vroeg zijn, is er zeker plek. En nu ga ik nog snel wat mailtjes beantwoorden.’

Ze haalt een laptop uit haar tas en tuurt lang naar het scherm.

‘Wat is er, mam?’ Spekkie schenkt twee glazen sap in.

‘Raar bericht, of...?’

Haar moeder kijkt een beetje verlegen.

‘Ik durf het bijna niet te zeggen. Dit is echt zó dom!’

‘Wat bedoel je?’ vraagt Spekkie.

‘Ik moest het wachtwoord van de laptop veranderen,’ legt haar moeder uit. ‘En nu ben ik het vergeten...’

Sproet is meteen vol aandacht. ‘Dus die laptop is beveiligd?’

Spekkies moeder knikt. ‘Ja. Want anders kan iedereen zomaar alle berichten lezen. En veel zaken op het werk zijn geheim. Zoals tekeningen van huizen die nog gebouwd gaan worden. En dat soort dingen.’

Ze toetst iets in. En daarna weer wat. ‘Welk woord was het toch?’ mompelt ze. ‘Is het Boer? Zo heet mijn baas. Of was het...?’

Spekkie weet dat ze haar moeder op zo'n moment beter niet kan storen. 'Kom, we gaan naar boven,' zegt ze tegen Sproet.

Op de vloer van Spekkies kamer ligt een groot vel papier. En een doos met penselen.

'Ga je verven?' vraagt Sproet.

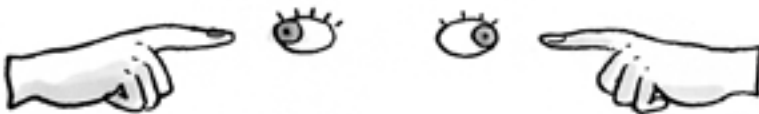
'Mis,' zegt Spekkie lachend. 'Je hebt iets over het hoofd gezien.' Ze wijst naar een citroen op haar bureau. Ernaast staat een mok.

'Als je een penseel in citroensap doopt, kun je er een geheime boodschap mee schrijven,' legt Spekkie uit. 'Dat staat in mijn speurders-handboek.'

O ja, het speurders-handboek. Sproet knikt. Spekkie heeft het er vaker over. Ze haalt er veel informatie uit.

'Maar dat briefje maak ik een andere keer,' gaat ze door. 'Nu ga ik je eerst een speciale gebarentaal leren. Je weet maar nooit wanneer we zoiets nodig hebben.'

Ze legt haar vinger naast haar linkeroog.

‘Makkie,’ zegt Sproet. ‘Kijk naar links, bedoel je. En als je dat bij je andere oog doet, betekent het: kijk naar rechts.’

‘Goed geraden,’ zegt Spekkie. ‘En wat betekent dit?’ Ze slaat een hand om haar keel. ‘Dat er iemand gewurgd wordt?’ Sproet doet alsof hij schrikt.

‘Nee, dit betekent: “Pas op, gevaarlijk.” En leg je hand eens op je kin? Ja, heel goed. Jouw duim wijst gelijk al omhoog.’

‘Wat betekent dat dan? Dat jij een snotje in je neus hebt?’ Sproet grinnikt.

Spekkie schiet ook in de lach. ‘Ha, ha, grappig bedacht. Maar dit betekent: “Ja, dat doen we.” En duim omlaag is dus: “Nee, geen goed idee.”’

‘Ik kies voor duim omhoog,’ zegt Sproet.

‘Ik heb echt zin om uit eten te gaan.

Maar ik hoop niet dat er dit gebeurt.’

Hij legt zijn hand op zijn keel.

